

ਦਯਾ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਮਹਾਜਨ, ਜੇ

ਮੈਸ. ਸੇਵਕ ਹੋਟਲ, ਬਠਿੰਡਾ, -ਪਟੀਸ਼ਨਰ।

ਬਨਾਮ

ਮੁਲਾਂਕਣ ਅਥਾਰਟੀ ਅਤੇ ਇੱਕ ਹੋਰ, -ਜਵਾਬਦਾਰ।

1962 ਦੀ ਸਿਵਲ ਰਿੱਟ ਨੰ. 1836

ਪੰਜਾਬ ਜਨਰਲ ਸੇਲਜ਼ ਟੈਕਸ (ਸੇਧ) ਐਕਟ (1962 ਦਾ 8-ਐੱਸ. ਪ੍ਰਿੰਸੀਪਲ ਐਕਟ ਦੀ ਅਨੁਸੂਚੀ ਭ ਵਿੱਚ 1(2) ਅਤੇ 3-ਆਈਟਮ ਨੰ. 49 ਨੂੰ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਛੇਟ 1 ਅਪ੍ਰੈਲ, 1959 ਤੋਂ ਪ੍ਰਭਾਵੀ ਹੈ-ਕੀ ਵੈਧ-ਛੇਟ ਐਕਟ ਦੇ ਲਾਗੂ ਹੋਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਮਾਣੀ ਗਈ ਸੀ-ਕੀ ਉਪਬੰਧ ਸਮਝ ਕੇ ਹਟਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਪੰਜਾਬ ਜਨਰਲ ਸੇਲਜ਼ ਟੈਕਸ (ਸੇਧ) ਐਕਟ, 1962 2 ਜੂਨ, 1962 ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਹੋਇਆ ਸੀ ਅਤੇ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 3 ਦੁਆਰਾ, ਪ੍ਰਿੰਸੀਪਲ ਐਕਟ ਦੀ ਅਨੁਸੂਚੀ ਬੀ ਵਿੱਚ ਆਈਟਮ ਨੰਬਰ 49 ਨੂੰ ਹਟਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਛੇਟ ਨੂੰ ਸੇਧ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 1(2) ਦੇ ਕਾਰਨ 1 ਅਪ੍ਰੈਲ, 1959 ਨੂੰ ਪੂਰਵ-ਅਨੁਮਾਨਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ।

ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਕਿ ਜਦੋਂ ਆਈਟਮ ਨੰਬਰ 49 ਪ੍ਰਿੰਸੀਪਲ ਐਕਟ ਦੀ ਅਨੁਸੂਚੀ ਬੀ ਵਿੱਚ ਰਹੀ, ਕਾਨੂੰਨ ਦੁਆਰਾ ਛੇਟ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਮੁਲਾਂਕਣ ਦੁਆਰਾ ਕਾਨੂੰਨੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਸਦਾ ਲਾਭ ਲਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਉਹ ਵਿਕਰੀ ਟੈਕਸ ਲਈ ਜਵਾਬਦੇਹ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਪਿਛਾਂਹ-ਖਿੱਚੂ ਤੌਰ 'ਤੇ ਮੰਨੇ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਉਪਬੰਧ ਦੁਆਰਾ ਛੇਟ ਵਾਪਸ ਲੈਣ ਨਾਲ ਅਸਲ ਤੱਥ ਨੂੰ ਖਤਮ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ, ਅਰਥਾਤ, ਕਿ ਛੇਟ ਦਾ ਆਨੰਦ ਮਾਣਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਜਿਸ ਸਮੇਂ ਛੇਟ ਦਾ ਲਾਭ ਲਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਉਸ ਸਮੇਂ ਇਸ ਦਾ ਕਾਨੂੰਨੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਲਾਭ ਲਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਕੋਈ ਵੀ ਮੰਨਣ ਵਾਲੀ ਵਿਵਸਥਾ ਜੇ ਕਾਨੂੰਨੀ ਹੈ ਉਸ ਨੂੰ ਗੈਰਕਾਨੂੰਨੀ ਨਹੀਂ ਬਣਾ ਸਕਦੀ। ਜੇਕਰ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਪਹਿਲਾਂ ਤੋਂ ਟੈਕਸ ਲਗਾਉਣਾ ਚਾਹੁੰਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਇਹ ਅਜਿਹਾ ਕਰੇਗੀ। ਅਥਾਰਟੀ ਉਸ ਛੇਟ ਨੂੰ ਵਾਪਸ ਲੈਣ ਵਾਲੇ ਡੀਮਿੰਗ ਪ੍ਰੋਵਿਜ਼ਨ ਦਾ ਸਹਾਰਾ ਲੈ ਕੇ ਟੈਕਸ ਵਾਪਸੀ ਦੀ ਵਸੂਲੀ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੀ।

ਭਾਰਤ ਦੇ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਅਨੁਛੇਦ 226 ਦੇ ਅਧੀਨ ਪਟੀਸ਼ਨ ਜਿਸ ਵਿੱਚ 21 ਸਤੰਬਰ, 1962 ਦੇ ਮੁਲਾਂਕਣ ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨ ਲਈ ਸਰਟੀਓਰੀ, ਮਨਾਹੀ, ਹੁਕਮ ਜਾਂ ਕੋਈ ਹੋਰ ਢੁਕਵੀਂ ਰਿੱਟ, ਆਦੇਸ਼ ਜਾਂ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਜਾਰੀ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ ਅਤੇ ਅੱਗੇ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਕਿ 20 ਮਾਰਚ, 1961 ਅਤੇ 6 ਮਾਰਚ, 1962 ਲਈ ਨੋਟਿਸ ਅਤੇ 27 ਜੂਨ, 1962 ਨੂੰ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਈ ਸਰਬੋਤਮ ਨਿਰਣਾਇਕ ਮੁਲਾਂਕਣ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਨੂੰ ਵੀ ਰੱਦ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ।

ਜੀ ਸੀ ਮਿੱਤਲ, ਐਡਵੋਕੇਟ, ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਲਈ।

ਐਮ.ਐਸ. ਪੁੰਨੂ, ਡਿਪਟੀ ਐਡਵੋਕੇਟ-ਜਨਰਲ, ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਲਈ।

ਹੁਕਮ

ਮਹਾਜਨ, ਜੇ.-ਇਹ ਫਰਮ ਦੇ ਹਰੀ ਚੰਦ ਪਾਰਟਨਰ ਰਾਹੀਂ ਮੈਸਰਜ਼ ਸੇਵਕ ਹੋਟਲ, ਬਠਿੰਡਾ ਦੁਆਰਾ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਆਰਟੀਕਲ ਮਹਾਜਨ, 226 ਦੇ ਤਹਿਤ ਇੱਕ ਪਟੀਸ਼ਨ ਹੈ ਅਤੇ 1 ਅਪ੍ਰੈਲ, 1959 ਤੋਂ 31 ਮਾਰਚ, 1960 ਤੱਕ ਪਟੀਸ਼ਨਰ-ਫਰਮ ਨੂੰ ਸੇਲ ਟੈਕਸ ਦਾ ਮੁਲਾਂਕਣ ਕਰਨ ਲਈ ਮੁਲਾਂਕਣ ਅਥਾਰਟੀ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਨਿਰਦੇਸ਼ਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੇ ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲ ਦੁਆਰਾ ਦੋ ਦਲੀਲਾਂ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਹਨ, ਅਰਥਾਤ; (1) ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੂੰ ਪੰਜਾਬ ਜਨਰਲ ਸੇਲਜ਼-ਟੈਕਸ ਐਕਟ ਦੇ ਸੈਕਸ਼ਨ 6 ਦੇ ਤਹਿਤ ਸੇਲਜ਼-ਟੈਕਸ ਲਗਾਉਣ ਤੋਂ ਛੇਟ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਇਹ ਛੇਟ ਪੰਜਾਬ ਐਕਟ 1962 ਦੇ 8 ਦੁਆਰਾ ਵਾਪਸ ਲੈ ਲਈ ਗਈ ਸੀ, ਜੇ ਕਿ 2 ਜੂਨ, 1962 ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਅਤੇ, ਇਸਲਈ, ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਵਿਕਰੀ-ਟੈਕਸ ਪੂਰਵ-ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਤੌਰ 'ਤੇ ਚਾਰਜ ਕਰਨ ਦਾ ਕੋਈ ਖਾਸ ਪ੍ਰਬੰਧ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਫਰਮ ਨੂੰ ਵਿਕਰੀ-ਟੈਕਸ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਕਰਨ ਲਈ ਜਵਾਬਦੇਹ ਨਹੀਂ ਬਣਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ; ਅਤੇ

(2) ਕਿ ਸਭ ਤੋਂ ਵਧੀਆ-ਨਿਰਏ ਦਾ ਮੁਲਾਂਕਣ ਜੇ 21 ਸਤੰਬਰ, 1962 ਨੂੰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਬਿਨਾਂ ਨੋਟਿਸ ਦੇ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਇਹ ਮੁਲਾਂਕਣ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 11(4) ਅਤੇ (5) ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਹੈ ਅਤੇ ਗੈਰ ਕਾਨੂੰਨੀ ਹੈ।

ਦੂਜੇ ਵਿਵਾਦ ਨਾਲ ਨਜਿੱਠਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ, ਮੇਰੀ ਰਾਏ ਵਿੱਚ, ਪਹਿਲੀ ਦਲੀਲ ਸਹੀ ਹੈ ਅਤੇ ਪ੍ਰਚਲਿਤ ਹੋਈ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। 1962 ਦਾ ਐਕਟ ਨੰਬਰ 8, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਮੈਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਕਿਹਾ ਹੈ, 2 ਜੂਨ, 1962 ਨੂੰ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਕਿਤਾਬ 'ਤੇ ਆਇਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਸੋਧੇ ਹੋਏ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 3 ਦੁਆਰਾ, ਪ੍ਰਿੰਸੀਪਲ ਐਕਟ ਦੀ ਅਨੁਸੂਚੀ ਬੀ ਵਿੱਚ ਆਈਟਮ ਨੰਬਰ 49 ਨੂੰ ਹਟਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਇਹ ਪੂਰਵ-ਅਨੁਮਾਨਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ।- (ਆਈਟਮ ਨੰਬਰ 49 ਨੂੰ ਸੋਧ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 1 (2) ਦੇ ਕਾਰਨ 1 ਅਪ੍ਰੈਲ, 1959 ਤੋਂ ਪ੍ਰਭਾਵ ਨਾਲ ਛੱਡਿਆ ਗਿਆ ਮੰਨਿਆ ਜਾਣਾ ਹੈ)। ਇਹ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਹੈ ਕਿ ਜਿਸ ਸਮੇਂ ਛੋਟ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਸੋਧ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 1(2) ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਕਿਤਾਬ 'ਤੇ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਇਸ ਲਈ ਛੋਟ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਜਾਇਜ਼ ਤੌਰ 'ਤੇ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਇਹ ਛੋਟ 2 ਜੂਨ, 1962 ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਹੋਣ ਵਾਲੀ ਸੋਧ ਦੀ ਮਿਤੀ ਤੱਕ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਇਹ ਛੋਟ 2 ਜੂਨ, 1962 ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕਿਸੇ ਵੀ ਪੜਾਅ 'ਤੇ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੂੰ ਵਿਵਾਦ ਦੀ ਮਿਆਦ ਲਈ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 6(1) ਦੇ ਤਹਿਤ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਤੌਰ 'ਤੇ ਛੋਟ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਕਾਰਨ ਉਹ ਸੇਲਜ਼ ਟੈਕਸ ਲਈ ਜਵਾਬਦੇਹ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਬਿਨਾਂ ਸੱਕ ਸੋਧ ਦਾ ਪ੍ਰਭਾਵ ਉਸ ਛੋਟ ਨੂੰ ਵਾਪਸ ਲੈਣਾ ਹੈ। ਪਿਛਾਂਹ-ਖਿੱਚੂ ਤੌਰ 'ਤੇ ਮੰਨੇ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਉਪਬੰਧ ਦੁਆਰਾ ਛੋਟ ਵਾਪਸ ਲੈਣ ਨਾਲ ਅਸਲ ਤੱਥ ਨੂੰ ਖਤਮ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ, ਅਰਥਾਤ, ਕਿ ਛੋਟ ਦਾ ਲਾਭ ਲਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਜਿਸ ਸਮੇਂ ਛੋਟ ਲਾਭ ਲਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਉਸ ਸਮੇਂ ਇਸ ਦਾ ਕਾਨੂੰਨੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਲਾਭ ਲਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਕੋਈ ਵੀ ਮੰਨਣ ਵਾਲੀ ਵਿਵਸਥਾ ਜੇ ਕਾਨੂੰਨੀ ਹੈ ਉਸ ਨੂੰ ਗੈਰਕਾਨੂੰਨੀ ਨਹੀਂ ਬਣਾ ਸਕਦੀ। ਜੇਕਰ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਪਹਿਲਾਂ ਤੋਂ ਟੈਕਸ ਲਗਾਉਣਾ ਚਾਹੁੰਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਇਹ ਅਜਿਹਾ ਕਰੇਗੀ। ਅਥਾਰਟੀ ਸਿਰਫ਼ ਛੋਟ ਨੂੰ ਵਾਪਸ ਲੈਣ ਵਾਲੇ ਡੀਮਿੰਗ ਪ੍ਰੋਵਿਜ਼ਨ ਦਾ ਸਹਾਰਾ ਲੈ ਕੇ ਪਿਛਲੀ ਵਾਰ ਟੈਕਸ ਦੀ ਵਸੂਲੀ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੀ। ਮੈਂ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਨੂੰ ਉਹਨਾਂ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਛੋਟਾਂ ਨੂੰ ਖੋਹਣ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਨਹੀਂ ਦੇ ਸਕਦਾ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਅਧੀਨ ਟੈਕਸ ਤੋਂ ਕਾਨੂੰਨੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਛੋਟ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਜੇਕਰ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਅਜਿਹਾ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦੀ ਸੀ, ਤਾਂ ਉਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅਜਿਹਾ ਕਰ ਸਕਦੀ ਸੀ। ਸੰਸ਼ੋਧਨ ਐਕਟ ਵਿੱਚ ਵਿਕਰੀ-ਟੈਕਸ ਨੂੰ ਪਿਛਾਂਹ-ਖਿੱਚੂ ਤੌਰ 'ਤੇ ਵਸੂਲਣ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਦੇਣ ਵਾਲਾ ਕੋਈ ਉਪਬੰਧ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਅਤੇ ਜੇ ਟੈਕਸ ਨਹੀਂ ਲਗਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਉਸ ਨੂੰ ਸੋਧ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 1(2) ਦੇ ਨਾਲ ਪੜ੍ਹੀ ਗਈ ਧਾਰਾ 3 ਦੇ ਸਹਾਰੇ ਲਗਾਇਆ ਗਿਆ ਨਹੀਂ ਮੰਨਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਤੋਂ ਕਾਰਵਾਈ ਕਰਨ ਦੀ ਮੰਗ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ। ਮੇਰੇ ਵਿਚਾਰ ਵਿੱਚ, ਇਸ ਲਈ, ਸਿੱਖਿਅਤ ਸਲਾਹ ਦੀ ਦਲੀਲ ਸਹੀ ਹੈ ਅਤੇ ਪ੍ਰਬਲ ਹੋਈ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਵਿਵਾਦ ਵਾਲੀ ਮਿਆਦ ਲਈ ਵਿਕਰੀ ਟੈਕਸ ਨਹੀਂ ਲਗਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਉੱਪਰ ਦਿੱਤੇ ਕਾਰਨਾਂ ਕਰਕੇ, ਇਸ ਪਟੀਸ਼ਨ ਨੂੰ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਮੁਲਾਂਕਣ ਅਥਾਰਟੀ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਕੇਸ ਦੀਆਂ ਸਥਿਤੀਆਂ ਵਿੱਚ, ਹਾਲਾਂਕਿ, ਲਾਗਤਾਂ ਬਾਰੇ ਕੋਈ ਆਦੇਸ਼ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ।

ਬੀ.ਆਰ.ਟੀ.

ਪਰਮਜੀਤ ਕੌਰ

ਡਿਸਕਲੇਮਰ ਸਥਾਨਕ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਅਨੁਵਾਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਨਿਆਂ ਨਿਰਣਾਂ ਕੇਵਲ ਮੁਕੱਦਮੇਬਾਜ਼ਾਂ ਲਈ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਆਪਣੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਸਮਝਣ ਤੱਕ ਹੀ ਸੀਮਤ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਦਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਇਸਤੇਮਾਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸਾਰੇ ਵਿਹਾਰਕ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰਤ ਮੰਤਵਾਂ ਲਈ, ਨਿਆਂ ਨਿਰਏ ਦਾ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਸੰਸਕਰਣ ਪ੍ਰਮਾਣਿਕ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਅਮਲ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਇਸ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ।